

“Mama, avui també hem de corre”

“A l’Ona li costa seguir el ritme que demana la vida adulta. Cada matí, pregunta a la mare si avui és un altre dels dies que s’ha de corre. La seva mare, amb una certa contradicció, se la mira als ulls encara adormits i li diu: Si filla, la vida és així!. Quan siguis gran ja entendràs que és pel teu bé!”

Acabem de començar el curs, i realment, es fa difícil per a gran i petits, tornar a la rutina. Les vacances ens donen, entre moltes altres coses, un espai i un temps d’or per a compartir, comunicar, gaudir, sentir i créixer plegats. Els adults tornem a la feina i sovint, ens venen imatges amb els nostres fills, rebolcats per la sorra, o pujant aquella muntanya, o simplement, mirant una pel·lícula en el sofà de casa cos a cos. Com diuen els savis, arriba primer el cos que l’ànima!.

I els infants tenen una vivència del temps realment molt diferent que la dels grans. Els processos són llargs, recurrents, repetitius, incoherents en ulls adults, fascinats pels petits detalls, les subtileses de la realitat nova i fantàstica en cada instant. I quan ens els podem mirar i contemplar en la seva grandesa, valorem la màgia, la saviesa de les seves maneres d’aprendre i prendre el món. Estem orgullosos dels seus descobriments i compartim amb ganes, les seves maneres, que un dia (ja fa uns dies), també van ser les nostres.

Sentim amb intensitat tres propietats de la comunicació, que si ens posem les mans al cor, convenim que son moments de pura felicitat com a pares i mares:

1.- **Sincronia:** ve de la etimologia grega “syn”, que vol dir “conjuntament, plegats” i de la mitologia grega “Khronos”, “temps”. És a dir, coincidència de temps. La simultaneïtat de temps ens fa sentir un, ens dona una pau interna que tant pels grans com pels infants. És essencial per notar la grandesa de l’Amor.

2.- **Sinfonia:** és un tipus de composició musical per a orquestra, cada un amb un temps i estructura diferents. La família és com una orquestra!. Cada component que la seva estructura i temps propi. El dia que creem una sola composició, ens sentim tots bé.

3.- **Sintonia:** “Igualtat de tons o freqüències entre sistemes de vibració. L’harmonia, adaptació entendriment entre dos o més persones “.

Son paraules que venen del món de la comunicació i de la música. Son conceptes temporals que comparteixen el prefix “Sin”, plegats. Aquest és el secret, “conjuntament”. Es tracte de petits moments, que ens donen la suficient energia com per a sentir-nos bé i plens.

Us proposem mantenir alguna d’aquestes melodies durant el curs!.

Seria una rutina ben interessant pels afectes, la comunicació, i per tant , per la salut de la família, que cada dia, al despertar-nos, ens féssim el propòsit de trobar algun moment per tal de crear algun “Syn” . I fins i tot, abans d’anar a dormir, si encara no l’hem trobat, el creem!. És un bon remei per les pors nocturnes, per les tristeses, per fer baixar les tensions del dia, i per clamar els dimonis que ràbia que se’ns engeguen, precisament, quan no ens sentim compresos!.

Els infants, molts cops, no entenen i els és un gran esforç, seguir el ritme quotidià, tant de l’escola, com de la societat i la família. Tots sabem que no és el seu ritme natural, tot i que s’hi ha d’anar adaptant. Tot i que, en molts casos, aquesta falta de connexió profunda de tons i vibracions, els fa sentir sols, no mirats, no valorats. En definitiva, no estimats. Els ulls de perplexitat en que molts nens i nenes, miren als seus pares o mestres, quan li diuen una i una altre vegada un reguitzell d’imperatius, com “ afanyat, corre, fes, dutxat, espavila, menja,...”, davant de les seves demandes de “mira que he fet”, o “jo solet”.

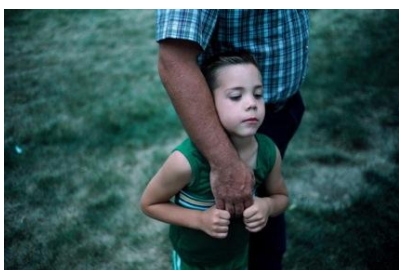
I, la veritat, és que quan els adults pensem en nosaltres mateixos, també estem d’acord en que aquest ritme frenètic no és saludable ni eficaç per a nosaltres. Aleshores, com és que l’exigim als nostres fills i filles? Realment ens creiem que és bo per quan siguin grans, com deia la mare de l’Ona a la seva filla?.

És una reflexió educativa important, en els temps que corren!. Les malalties mentals i emocionals, d’estant doblant cada any, i les maneres de combatre-les, és precisament, seguir el ritme natural que té la infància. Aleshores, ens podem plantejar, qui s’ha d’adaptar a qui?. Qui ha de suavitzar, racionalitzar, harmonitzar aquests temps accelerats en el que ens hem embolicat?. Si els pares i mares no ho fan per la salut dels seus fills i per la seva pròpia, qui ho ha de fer?

Aquest és un bon moment per fer-se aquesta reflexió i propòsit, ja que venim de assaborir aquest estat natural i la seva dolça satisfacció. Ens sentim tranquils, valorant el que cada un aporta a la família, podent compartir moments de sincronia.

Com ens proposa en aquesta fotografia tant simbòlica, ens proposem ser directors de la força i la música que porta el mar, sincronitzar els nostres rellotges, com els del “Enamorats perfectes” de

Quin goix llevar-se amb els fills i filles i dir “ Avui tampoc cal corre, nomes viure plegats”

Sílvia Palou Vicens. Revista Aula i Guix infantil. Octubre 2014